

телско вѣдостороженне, и за да прѣвара всѣка възможна напасть, която можеше да ми се случи отъ това, съ едно писмо до поменатия нашъ съотечественникъ въ Цариградъ изложихъ причината на моитѣ екскурзии, като му казахъ, че въ случай на удача, съ пробата въ рѣцѣ ще дойдъ самъ въ столицата. Скоро слѣдъ това солений изворъ въ Тузлука бѣше намѣренъ, и азъ веднага заминхъ за Цариградъ. Покойния х. Ив. В. Пенчовичъ ми даде всѣко съдѣйствиe, съ съвѣтитѣ и прѣпорѣжитѣ си, прѣдъ надлѣжнитѣ мѣста. Отъ тукъ първото ми лично съ него познанство, което въ скоро вѣрме станъ приятелско и интимно и трая до смъртъта му.

Х. Ив. В. Пенчовичъ постоянно ходѣше да посѣщава Метхадъ паша, и когато той бѣше падналь отъ визирството си и въ немилость, та живѣше оттегленъ отъ държавнитѣ дѣла и чакаше да стане пакъ визиринъ, за да продължава реформаторския си проектъ, и когато слѣдъ перипетитѣ, прѣзъ 1876 г. станъ дѣйствително пакъ такъвъ. Помнѣхъ, на зараньта, когато черкезина Хасанъ извърши прѣзъ ноцъта атентата върху министритѣ въ конака на Метхадъ паша, бѣхъ отишелъ у моя приятель — на *сабахъ кавеси*, когото често пѣти посѣщавахъ, тѣй като живѣхъ въ Орта-къой и не далечъ отъ къщата му. Х. Иванчо, който ме приемаше въ всѣко вѣрме, стоеше още въ нощния си костюмъ, почнѣхъ да ми разказва съня си отъ прѣзъ ноцъта, имено че сънувалъ Метхадъ паша облѣченъ въ хубавъ капладисанъ кюркъ. „Не съмъ ходилъ у него има десетъ дни; днесъ ще идъ да го видѣхъ; въ кюркъ да сънувашъ нѣкого значп, той въ *сакантия* се намѣрва.“ Още не бѣше свършилъ да ми говори това, когато пѣтнитѣ врата се пехлопахъ и въ спалнята му бързо влѣзе дѣдо Кръстю, единъ старъ българинъ, който се навърташе въ Екзархията на нѣкаква длѣжностъ, и запѣхтѣль разказа за нощния атентатъ въ конака на Метхадъ паша. Спогледнахми се съ х. Иванча, и той приложи: ето на, сънътъ ми! и повторно го разказа прѣдъ дѣда Кръстю. Неизгладимо е останяль въ ума ми този епизоденъ сънъ, и заслужва. съкамъ, тука гдѣто го споменахъ.

Срѣдногорското и другитѣ възстания още ги нѣмаше у насъ, турскитѣ звѣрства още не бѣхъ се разразили върху народа ни; отъ двѣтѣ страни на балкана владѣеше относителна тишина, когато единъ день прѣзъ лѣтото на 1873 г. или на